

„Uram, hadd még ez esztendőben!”

Minden üzletember, kereskedő az év végével könyveit lezárja, zárlatot készít, hogy megállapíthassa az év munkájának eredményét: a nyereséget vagy veszteséget. Krisztus követőjének is, mielőtt az új évet elkezdene, ugyanezt kell tennie: meg kell állapítani: mi az elmúlt év eredménye.

Az időmérés középpontja az Ige szerint Krisztus, aki tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. (Zsid. 13, 8.) Ha akár a múltba, akár a jövőbe tekintünk, egyet láthatunk, hogy ő él, keresi gyermekeit, s kész mindig arra, hogy nekik segítsen. Hasonló ahhoz az emberhez, akihez a vincellér a kérészt intézte: „Uram, hagyj békét neki még ez esztendőben!” (Luk. 13, 8.) Vajjon hányszor kérték őt már erre? Hány év óta vár, hogy rajta gyümölcsöt találjon? Hányszor szántotta már fel szíved talaját a szenvedések által, hogy végre kikeljen az elvetett mag? Látod az ő cselekedetén, hogy nem adott fel még minden reményt? S te talán már feladtál?

Az Ige hirdeti: „Intsétek egymást minden napon, míg tart a ma...!” (Zsid. 3, 13.) A „ma” döntheti el életünk sorsát! Ne várj sokat a holnaptól, mert könnyen elfeledkezel az üdvözítő máról! Az elmúltak tanulságai, a jövőnek reménysei, — a mának azonban kötelezettségei vannak!

A ma embere időt akar nyerni. „Az idő — pénz!” — mondja. Gyorsasági rekordokról hallunk napról-napra. Dacára annak, hogy az időt drágának tartják, mégis hihetetlen mértékben tékozzal az. „Csak öt percre!” — halljuk gyakran. De gondolunk arra, hogy mi minden történhet öt perc alatt? Elveszítjük jó hírnevünket; tehetünk olyat, amit soha jóvá nem lehet tenni, elveszítjük örök életünket. Az ember élete percekből áll, s így minden perc egy-egy láncszem az életben. Jaj, ha ez a láncszem elszakad. Öt perc azonban arra is elegendő, hogy az örök életet megszerezzük. Ha reggel és este csak öt-öt percet szentelsz buzgó imára, úgy az isteni áldások élete t termékkennyé tehetik. Gondoltál már életed utolsó öt percére? Az idő a legértékesebb ajándék, amelyet azonban semmiféle hatalom sem tartoztathat fel, az gyorsan tovatűnik.

Itt állunk az új esztendő küszöbén. A mindenható Isten életed könyvében lapoz egyet. A lap még tiszta, nincs ráírva semmi. Tőled függ, hogy mi kerül oda! Használd ki a „ma”-t, hogy ne legyen okod a „tegnap” felett szomorkodni. Ne időzz a múltban, hanem tekints előre, mint a fáradszón apostol, aki így szólt: „De egyet cselekszem, azokat, amelyek hátam megett vannak elfelejtven, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, néki dőlven, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztusban onnét felülről való elhívása jutalmára.” (Fil. 3, 14.)

Az újesztendő kezdetén a nagy Megmentő meg akar szabadítani a bűntől. „Azért, ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek!” (Ján. 8, 36.) De miként? Olvastam egy jelentést egy afrikai rabszolgavásárról. Az eladó rabszolgák között feltűnt egy fiatal rabszolganő, akinek szerény magatartása sokak tetszését nyerte meg. Sok pénzt kínáltak érte. Már úgy is volt, hogy az egyik vevő lefizeti a vételárat, midőn még egy többet ígérő jelentkezett. Le is fizette a nagy összeget, s közben a leányhoz így szólt: „Szabad vagy, megváltottalak téged!” A leány nem értette meg; csak később, midőn a körülötte lévők ismételték, hogy „Szabad vagy, elmehetsz mint szabad ember!” — tudta megérteni a szavak jelentőségét. Azonban mit tett? Örülve a szabadságnak, megváltója, jótévője lábaihoz vetette magát, s így kiáltott fel: „Szolgálni akarok néked, amíg csak élek! Engedd, hogy önként szolgád lehessenek!” — Mi is a bűn rabszolgái voltunk mindaddig, míg Jézus le nem fizette a váltságdíjat; most már szabadok vagyunk. Érezzük ezt? S miként juttatjuk kifejezésre? Ha szívünk elhatározása az, hogy őszintén néki akarunk szolgálni, úgy ő egész biztosan éretted és érettem mondja: „Uram, hadd még ez esztendőben...!”

JENIK GY.

GYŰLEKEZETI ÉLET

Az adventi mozgalom kezdete hazánkban. A vezető testvérek kérésére a következő sorokat közlöm az adventi mozgalom kezdetéről Magyar hazánkban.

A hármasszangyal üzenet különös úton jutott hazánkba, de az Evángélium mindig úgy találta meg útját egészen a jelenkorig. Istennél nincs véletlen. Amikor az ó-korban népe eltért törvényétől, prófétákat küldött hozzájuk határozott üzenettel, hogy visszavezesse őket a helyes útra. Amikor az őskereszténység eltért Krisztus eredeti tanaitól, bekövetkezett a reformáció. Isten minden időben figyelmezteti népét, ha eltér az igazság útjáról s visszahozza őket, hogy tervét megvalósítsa általuk.

A XVI. században a reformáció egész Európát lánggra lobbantotta. Németországban, Ausztriában, Magyarországon, Sveicban, Spanyolországban és Skandináviában felébredtek az emberek lelki álmukból. A protestantizmus nyitott Bibliával jött. A Bibliát a legnagyobb kincsnek tartották és legfőbb tekintélynek ismerték el. Így kellene ennek ma is lenni. Isten népe mindig meg fogja becsülni az Igét.

A reformáció korában kutatták az Igét és hirdetni kezdték a benne talált igazságot. Az igazság gyöngyeit újra felfedezték és egészen függetlenül egymástól, ugyanazon meggyőződésre jutottak. Magyarországon, Ausztriában nagy számban voltak olyan ifjak, kik a tudomány és ismeret után szomjazva indultak el Németországba Lutherhez és Melanchtonhoz, Sveicba Kálvinhoz, tanulni. Onnan visszatérve örömmel terjesztették a protestantizmust Magyarországon, Erdélyben. Ebben az időben, a XVI. században egy nagyon szabadelvű fejedelme volt Erdélynek, János Zsigmond. Ő katolikus volt, később meggyőződött a protestantizmus elveinek igazságáról és protestáns lett. Először az evangélikus egyházhoz, később a reformátushoz csatlakozott. Vele együtt az egész fejedelmi udvar elfogadta a protestantizmust. Udvari lelkésze Dávid Ferenc szintén osztozott nézetét, Dávid Ferenc azonban tovább kutatott. Abban az időben sok ember élt Sveicban és Olaszországban, akik kedvelték az ariánizmust, vagy az unitárizmust. Az erdélyi unitáriusok az ókori ariánusok leszármazottai. Olaszországban, Sveicban

terjedt ezen irány, azután Lengyelországba és néhány követője Erdélybe jött át. Blandatra György nevű férfi jött át Erdélybe, aki az erdélyi fejedelem édesanyjának udvari orvosa lett. Ezzel ismeretséget kötött Dávid Ferenc, aki először katolikus pap volt s azután luteránus lett, majd a református hitről győződött meg, végül az unitárius egyházhoz csatlakozott. Az ember azt gondolná, hogy mindez felületességről tesz bizonyosságot, azonban ők az igazságot keresték s minden időben készek voltak egy lépéssel tovább haladni. Az igazság keresésében az embernek vigyázni kell, nehogy ennek ellenkező irányba haladjon. Az ilyesmit azonban megértjük, ha annak az időnek korszellemét tekintetbe vesszük. János Zsigmond fejedelem szabadelvű ember volt és Erdélyben teljes vallásszabadságot hirdetett. A történelem mutatja, hogy Erdély volt az az ország, hol a vallásszabadság eszméje megszületett. Minthogy a vallásszabadság hona volt, így ezt az országot a legvallásosabb szellem uralta. Dávid Ferenc a régi unitárius hit mellett sem maradt meg. Nem egyezett meg sokáig a unitarizmus régi felfogásával, mert azt tanította, hogy Krisztust imádni nem kell, mivel a Bibliában nincs erről szó. (Lásd: Zsidók 1, 6.) Az unitáriusok természetesen nem ismerték el hittestvérük elveit és kizárták közösségükből. Nemsokára elfogták Dávid Ferencet és a dévai börtönben rövid idő múlva meg is halt.

Az új unitáriusok most már vezető nélkül maradtak, úgy látszott, hogy ügyük teljesen elvesz. János Zsigmond fejedelem nem sokkal később meghalt és Erdély következő fejedelme szigorú katolikus volt. Betiltott mindenféle vallási propogandát. Ezen új rendszer az unitáriusokat nagyon üldözte.

Volt azonban Erdélyben Eössey András nevű székely, kinek felesége és gyermekei járványban elhaltak és ő a Szentírásban keresett vigasztalást. A Szentírás kutatása közben felfedezte a szombatot. Csakhamar rájött, hogy a Biblia egyedüli nyugalomnapja csak a szombat. A vasárnapról nem talált említést a Bibliában, így saját kutatása folytán győződött meg a szombat szentségéről. Eössey ezen meggyőződését csakhamar közölte másokkal is. Az eredmény

Rákoczy György háza Décsen, ahol az első szombatosokat elítélték.

az lett, hogy kevéssel azután kb. 60 székely község elfogadta a Szentírás alapján a szombatot. Eössey András miután gyermekeit elveszítette, egy Pécsi Simon nevű fiút fogadott örökbe. Ezt a fiút külföldre küldte, hogy ott tanuljon. Később Pécsi, Erdély legkiválóbb tudósai közé tartozott és igen sokat tett az erdélyi szombatosok érdekében. Egész irodalmukat theológiájukat Pécsi Simon építette ki. A szombat tekintetében ők is ugyanazon álláspontot foglaltak el, mint mi, de természetesen mint unitáriusoknak nem volt helyes fogalmuk Krisztus személyiségéről. Tudva lévő dolog, hogy a mai unitáriusok tagadják Krisztus Istenfiúságát.

Az erdélyi szombatosokat az államhatalom és az uralkodó egyház nagyon üldözte a XVII., XVIII. és XIX. században. Vagyonukat elkobozták, de ők azonban szilárdan kitartottak meggyőződésükben. A XIX. század hatvanas éveiben sajnos nagyon megfogyott a számuk a szakadatlan üldözések és kivándorlások következtében. A XVIII. század közepe óta csak Böződujfalun és Ernyén találtak még nagy számmal. A XIX. század hatvanas éveiben már csak egy számbavehető gyülekezet volt Böződujfalun. Ez a község Udvarhelyszék vármegye délnyugati határán fekszik egy patak mentén minden oldalon meredek sziklás hegyekkel körülvett, nehezen hozzáférhető regényes völgyben. Ez a világtól távoleső, hegyek mögé rejtett kis helység képezte a szombatosoknak régi idők óta egyik ősi fészket. Így maga a természet, valamint a helyi viszonyok is a községet egy üldözött felekezet utolsó maradványainak menhelyévé tette. A XIX. század hatvanas éveiben Böződujfalun még kb. 40 szombatos család találtatott összesen

180 taggal. Ez a község lakóinak kb. negyedrészt tette ki. Igaz, hogy már nem alkalmazták többé a régi kegyetlen törvényeket, annak ellenére, hogy azok még jogerővel bírtak. 1867 december 22-én fogadta el az országgyűlés, 23-án a főrendiház a zsidók egyenjogósításáról szóló törvényjavaslatot. Ezt hírt mint a megváltás üzenetét fogadták el a szombatosok. Hogy az üldözéstől meneküljenek és békében éljenek, a zsidókhoz csatlakoztak. Ezen prozelita szombatosok mellett öt család állhatatosan ragaszkodott régi vallásukhoz, köztük Sallos József a falu bírása is. Összesen 16 lélek, akik nem tértek át a zsidó hitre. 1908 június 25-én felkerestem a szombatosokat Böződujfalun. Rövid keresés után megtaláltam Sallós Józsefet, aki akkor a szombatosok vezetője volt. A 65 éves öreg ember barátságosan fogadott, bár beszélgetésünk kezdetén tartózkodóan válaszolt kérdéseimre. Később bizalmasabb lett és készsággal elmondta a szombatosok történetét. A hegyek mögé mutatott azokra a hasadékokra, barlangokra, ahol sokszor elrejtőztek az üldözés elől. Nagy lelkesedéssel mondta, hogy ő házanépével együtt és még egy néhány család a faluban kitartott Ábrahám hite mellett és nem csatlakoztak a zsidókhoz. „Nem tudunk sehogysem kibékülni — mondá — a zsidók ceremóniájával, igen sok ünnepük van, míg Ábrahámnak csak egy volt a szombat. Nekünk sincs több, csak azt akarjuk megtartani, amit Ábrahám megtartott.” Csodálatos érzés fogott el, mikor ezen ember és csoportja előtt álltam. Rövidesen előadtam neki, hogy képviselője vagyok az adventi népnek, amely az Úrtól megáldott és megszentelt szombatot hirdeti s várják a Mesiás második eljövételét. Mondtam neki, hogy hazánkban már van egy néhány száz ilyen lélek. Ez örömmel töltötte be szívét és így szólt: „Akkor van valaki, aki folytatja ezt a munkát, amelyet őseink megkezdtek.” Hosszabb beszélgetés után elváltam Sallós Józseftől és a szombatosok csoportjától. Ők betöltötték küldetésüket és az adventi mozgalom hirdetői folytatják megkezdett munkájukat a dicső befejezésig. *H. F. Huenergardi* (Folytatjuk)

Romániai hírek.

Tapasztalatok az 1935 évi aratási hála-munkából. Nagy örömmel vettem részt az őszi aratási munkában ebben az évben. A munkát a gyülekezettel együtt Décsen kezdtük meg s ez a kezdet jó volt. Az Úr velünk volt.

Keresztségek Romániában.

Szeptember 8-án reggel összegyűltünk az imaházban, hogy segítségül hívjuk Jézust a mi vezetőnket és Szentlelkét. Miután kettesével elindultunk a városba és annak utcáin, azon jó reménnyel és hittel, hogy nem hiábavaló ez a munka az Úrban, amint Pál apostol írja: 1. Kor. 15, 58. Az Úr velünk is volt ezen a napon, mert célunkat, melyet kitűztünk el is értük, ezen a napon 1500 Leit kaptunk az eladott lapokért és így már 25⁰/₀-át elértük a gyülekeztünk kitűzött céljának.

Soha sem fogom elfelejteni az önkéntes misszionáriusaink összejövetelét az első nap végén, hogy mily örömmel beszéltek az eladott füzetekről és a szerzett tapasztalatokról. Ugyanezt a tapasztalatot szereztem a többi gyülekezetekben is, ahol csak segítséget nyújtottam a munkálkodásban, az Úr segített, hogy én magam is 117 drb. füzetet eladhattam és 1240 Leit kaptam érte.

Minden füzet eladása egy-egy külön tapasztalat s megvagyok győződve, hogy az Úr sokak szívét megindítja azok közül, akik kezükhöz veszik füzetünket, hogy csatlakozzanak ahhoz a néphez, mely Urunk második eljövételét nem csak várja, de készül is arra és személyes munkája által sietteti is azt.

Örömmel jelentem, hogy a dézsi gyülekezet az őszi aratási munkát szept. 16-án, fényes eredménnyel, céljának teljes elérésével bevégezte.

Töltésy József prédikátor.

Keresztségi ünnepély Erdélyben. Alulírott nagy örömmel és hálával vagyok elteve Isten iránt, hogy az ő szent munkája a legnagyobb nehézségek árán is előre halad. A miénk a munka, Istené az áldás. Ez évben nagyon hálás vagyok az Úrnak az ő csodálatos segítségéért, célom volt az év kezdetén 50 lélek megmentése az 1935 évben.

Annyival is inkább, mivel 30-ik jubileumi évet ünnepelhettem az Úr igazságában, ezt az Úr csodálatos módon ünnepélyessé tette számomra és emlékeztetéssé az által, hogy amióta az Úr munkatársa vagyok ez az év számomra a legeredményesebb a lelkek megmentésében. Az első lélek az év tavaszán, akit megkereszteltem egy előkelő zsidó leány volt, akit Brassóban harmadmagával kereszteltem meg a hideg hullámsírban, azóta ez év nyarán 61 lelket kereszteltem meg különböző helyeken.

Itt van alkalmam bemutatni két fényképen azokat a kedves lelkeket, akiket 1935 augusztus 25-én kereszteltem meg Mocson. A nagyobbik csoportot pedig szeptember 9-én Sármás vidékén Mező-Méhesi határban.

Nem felejtetem el soha azt az örömet, melyet éreztünk ezen keresztségek alkalmából. Amikor is több száz tanu előtt tehettem bizonyosságot az Úr igazságáról. Az Úr segítse meg mindazon lelkeket akik megkeresztelkedtek, hogy Istenhez és az ő szent gyülekezetéhez örökké hívek legyenek és elnyerhessék az ígéreteket Istennek dicső országában. *Töltésy J.*

A Szlovák Misszióterületről.

Szlovákgyarmati gyülekezet a kékkői gyülekezet leány-gyülekezte. Az otáni gyülekezet tagjainak 20 km.-t kellett gyalogolniok az anyagyülekezetbe, ezért elhatároztuk, hogy e hét tagból álló kis csoportot önálló gyülekezetté szervezzük meg; ami az elmúlt év

Keresztség a magyar-csehszl. határon.

december hónapjában meg is történt. Február 17-én kaptam Merica atyafitól — a csoport vezetőjétől — levelet, melyben arra kér, hogy menjek el minél hamarább, mert sokan érdeklődnek az igazság iránt. Amikor erről meggyőződtem minden két hétben meglátogattam őket. Minden alkalommal sok hallgató volt, de keresztségre csak 11-en jelentkeztek. Szeretném itt megemlíteni, hogy hogyan döntött az igazság mellett két család. Az egyik férfi értett az órajavításhoz. Az egyik község papja megkérte őt, hogy javítsa meg az óráját. A munka átadásánál összekülönbözött a lelkéssel, aki lakásából kidobta. Barátunk nem találta megegyezőnek a lelkész hivatásával ezt az eljárását.

Testvéreinket már régebbi idő óta ismerte s most felkereste Merica atyánkfíát, aki őt meghívta az esti órákra. Örömmel hallgatta a tanításokat és tanulmányozta a Szentírást. Az igazságot megismerve feleségét, anyját, nővérét és sógorát is meggyőzte az igazságról s öten szövetséget köthettek az Úrral. Közösen elhatározták a többi hat barátkozóval, hogy a keresztség ez év május 19-én az Ipolyban legyen. Ezen keresztségre eljöttek a kékkői testvérek is és a távolabbeső községekből is.

A keresztség érdekessége az volt, hogy a tulsó parton álló szemlélők magyarországiak. Így a vízben állva két országból valók hallhatták az ígét.

A mellékelt képet a határőrök készítették, akitől ezt elkértem. E nevezetes keresztség még napokig beszéd tárgy volt a környéken. Reményünk az, hogy elhintett íge és a k. testvérek munkálkodása a jövőben is meghozza gyümölcsét.

Mokry

Jóléti munka.

Hódmezővásárhely város jótékonyági munkájáról adott beszámolójából.

„Amint már mult évben jeleztem, a helybeli adventista csoport bevonása s közreműködésével nagyértékű használt, de kijavított és rendbehozott ruhát, fehéreneműt és cipőt osztottunk ki. Ezekről szóló kimutatást ugyancsak mellékelem.”

„Az akció által szükségelt adományokat egyrészen a nőegyletek egyes lelkes tagjai s a fentebb említett adventisták gyűjtései útján, valamint a város költségvetésébe felvett 3000 pengős hozzájárulásból fedeztük.”

Külön meg kell említenem ez évben is, hogy a helybeli adventista csoport, élén Szabó József-néval, nemcsak az ebédeltetési akció élelmiszer

és készpénz adományainak gyűjtésével, hanem használt ruhaneműek kérésével s ezeknek kijavításával is lehetővé tette, hogy akciónk már ez évben, amint külön kimutatás mutatja, igen szép számú és értékű ruha- és fehéreneműt tudott ingyenes családainknak juttatni.”

Vásárhelyi Reggeli Ujság 1935 VIII. 18.

Egy miskolci levélből: „November 1-én Miskolcon megtartották a szokásos — „Csak egy virágszálat adakozzunk a tüdőbetegek részére” — gyűjtést. Tavaly az Úr segítségével részt vehettünk ezen, s eredményünk 306.— P volt. Most úgy látszott, mintha segítségünket mellőznék, mivel október 26-ig még nem kaptunk felszólítást. 26-án szombat volt s mi már bele is nyugodtunk, hogy most nem vehetünk részt a gyűjtésben. De nem úgy lett, mint ahogy gondoltuk, mert este későn tudtuk meg, hogy felszólítást a „Tábea” vezető lakására kézbesítették ki. A megszervezésre időnk már nem volt, azért mégis 20 kedves testvér ajánlkozott a munkára. Úgy éreztük, hogy most az egyszer nem lehetünk mi az elsők. Kérésünk az Úrtól mégis az volt, hogy áldjon meg bennünket úgy, mint tavaly.

Nagy volt az örömünk, mikor másnap a gyűjtés eredményéről értesülve, nevünket az első helyen láttuk 385.65 P-vel. Utánunk következő legnagyobb eredménye 94.32, 71.22 és 11.21 P. volt.

E szép eredményt az Úrnak megköszönve, felajánlottuk szolgálatunkat a jövőre is.”

Különfélék.

Telkibányai gyülekezet megszervezése.

Augusztus hó 10-én szerveztük meg Telkibányán a miskolci gyülekezethez tartozó 10 tagú csoportot. Az új gyülekezet örömmel dolgozik, mert tagjai missziólelkülettel áthatott lelkekből állnak, akik közül az egyik már a könyvevangélista munkában dolgozik jó eredménnyel. — Az Úr áldja meg továbbra is növekedéssel ezt az új gyülekezetet.

Albrecht József.

Külföldi vendégek. Szeptember 12—15-ig Schildhauer, Volmer és Minck atyafiak tartózkodtak Budapesten. Az atyafiak, mint a Divízió kiküldöttei résztvettek az unióbizottsági üléseken. Szombaton Vollmer atyafi Budapest „Á”-ban, Minck atyafi Budapest „B” és Schildhauer atyafi a Budapest „C” gyülekezetben szolgált a k. testvéreknek az ígével. Ugyancsak szeptember 15-én résztvett még a k. Schubert atyafi — Divíziónk előljárója is — a bizottsági ülésen,

aki Bulgáriába való utazása alkalmával Budapestre szállt ki.

Seng N. G. atyafi a Dél-német Unió előjárója szeptember 24—25-én a miskolci testvéreket látogatta meg. Ott a munkásgyűlésen a munkásoknak, este pedig a testvéreknek szolgált az igével. Áldásos előadásai nagyon értékesek voltak úgy a munkások, valamint a testvérek részére.

Schubert és Minck atyafiai Budapest voltak szeptember 26—29-ig, amikor ismételt tanácskoztak az Unióbizottsággal. Szombaton d. e. és d. u. össze lettek hívva az összes budapesti testvérek a kápolnába, ahol a külföldi atyafiai szóltak hozzájuk. Az atyafiai Németországba utaztak tovább. Schubert atyafi pedig onnan Amerikába, az őszi generálkonferenciára utazott.

Szeptember 28-án nagy meglepetés ért bennünket. A k. Sohlmann atyafi, akit az atyafiai Bulgáriába küldtek ki, mint misszionáriust, elbúcsúzott a budapesti testvérektől. Az Úr kísérelje a k. Sohlmann atyafit az ő útján és áldja meg munkáját az ottani területen.

Tulaszewsky atyafi augusztus végén utazott át Magyarországon Perzsiából Németországba. Budapestre kiszállt és egy szombaton a Budapest „C” gyülekezetben elmondta érdekes tapasztalatait. Tulaszewsky testvérek Németországban töltik szabadságukat és azután, ha a k. testvérnő egészsége helyreáll, vissza fognak menni Perzsiába.

Murányi Árpád

Miskolc „B” gyülekezet énekkara. Az Úr kegyelméből megalakult kicsiny gyülekezetünk 31 buzgó munkás taggal, melyet az Úr félév alatt, 5 kedves lélekkel szaporított meg.

Ezek közül 17-en hűséges és lelkes énekkari tagok, akik a legnagyobb pontossággal jelennek meg az énekkari próbákra, nem kimélve időt és fáradságot, örömmel és lelkesen tanulnak az Úrért. Hisszük, hogy fáradozásainkért az Úr gazdag jutalomban fog részesíteni. Az énekkar tagjai tudatában vannak, hogy az Úr dicsőítése mellett, szép missziómunkát fejtenek ki, mert az énekkar működése, nagy hatással van, úgy a testvérekre, valamint az idegenek és barátaink lelki épülésére. — Testvéreink közül többen vannak akiknek megtéréséhez az énekkar munkája nagyban hozzájárult.

Tóth Juliska

Egy ötéves misszionáriusnő. Fábry Évike a hős, aki még csak ötéves és az idején A. H. M. alkalmával hét drb. folyóiratot és öt drb. traktátot adott el. Hogyan jutott a kisleány azon

gondolatra, hogy az A. H. M.-ban ő is részt vegyen? Az édesanyja kivette a Miskolc „Á” gyülekezetből a reá eső részt és azon gondolattal ment haza, hogy azt mindjárt másnap el is fogja adni. Sajnos a k. testvérnő másnap beteg lett és így nem tudott menni dolgozni. A kisleány, aki szombaton a gyülekezetben halotta, hogy ezen folyóiratokból befolyt összegek a pogány misszióra lesznek fordítva, nézte otthon a lapokat az asztalon azután édesanyjához így szólt: „Anyukám, Te beteg vagy, te nem tudod ezeket eladni, a pogányok pedig már várják a pénzt. Engedd meg, hogy én menjek ezekkel a lapokkal és eladjam.” Az édesanyja visszatartotta leánykáját, de ő egyre hangoztatta, hogy a pogányok már várják a pénzt. Így indult el a folyóiratokkal és a traktátokkal a kezében. Az első házba bemelve illedelmesen köszönt és azt mondta: „Önöknek hoztam ezt a lapot, a pogányok várják érte a pénzt.” Amikor azt kérdezték tőle, hogy őt ki küldte, arra azt válaszolta: Senki, sőt édesanyám még vissza is tartott, hogy ne menjek el, de mivel tudom, hogy a pogányok a pénzt várják, azért jöttem és hoztam Önöknek is ezt a lapot.” Továbbá azt kérdezték tőle: „Mibe kerül a lap?” Arra azt felelte: „Rá van írva!” és amidőn azt mondták, hogy nincs pénzük, arra is tudott feleletet adni: „Hogy ő holnap eljön érte csak gyűjtsék össze, mert a pogányok várják. Persze, hogy megvették a lapot az első helyen is és így indult el tovább és a tizenkettedik házban már az utolsó lapot is eladta. Örömmel sietett haza a pénzzel anyukájának azt mondva: „Anyukám csak küld el gyorsan a gyülekezetbe, ne várjanak a pogányok oly soká rá.” Vajha az Úr nekünk több ilyen misszióhőst adna!

Murányi Árpád

Az ötéves misszionáriusnő.

Bulgáriába! Divízióink vezetői szeptember végén váratlanul Bulgáriába hívtak meg. Nehéz szívvel, de készséggel mondtam ígent, mert úgy tartom nem illik Jézusnak nemet mondani, ha hív. Ó mily kikutathatatlanok, kifürkészhetetlenek az Úrnak útjai: Drága szív nyugodjál meg és bizzál benne bármi érjen is. — Az utolsó években megtanultam csak Őreá nézni. Tudom, hogy jót akar nekem, ezért bátran követem hívását és megyek szolgálni annak a népnek, melyet még nem ismerek. A hívás éppen Macedóniából jön.

Szeretett Testvéreim! 15 évi Magyarhoni munkám szakad most meg. Annyi kedves lélekkel szövődött össze itt életem: hivatásom folytán annyi életet ismerhettem meg, jó és rossz napokban, emiatt nehéz tőletek elválnom. Imádkoztatok értetek, mint misszionáriustokért, én pedig szívemből mindenkinek, akit csak ismerek mennyei jó Atyánk áldását kívánom és azt óhajtom, hogy hűségesen kitarva találkozzunk. (Fil. 1, 6.) Szeretett Küzdőtársak! Nézzetek e komoly napokban Királyunkra és Vezérünkre, hogy senki közületek meg ne tántorodjon.

Meleg szeretettel búcsúszom tőletek k. Testvéreim és nem szűnök meg ide gondolni, Értektek, a magyar műért és vezetőiért imádkozni. Remélem, hogy néha-néha titeket viszontláthatlak midőn útam erre visz, hogy ott ahová megyek az Úr áldássá tesz népe és barátaink számára. Búcsút intve, kedves Mindnyájatokat, szeretettel üdvözöllek mint testvéretek és szolgáltok az Úrban:

Sohlmann Károly

Kerületi Konferenciák. Az elmúlt hónapokban áldásos kerületi konferenciáink voltak Gyulán, Miskolcon, Kiskunfélegyházán, Kaposvárott, Pécsen, Székesfehérváron és Győrben. Az Úr áldása mindenütt szemelláthatóan megnyugodott a megjelenteken. Szűkreszabott terjedelmünk nem engedi meg, hogy mindezen özszejövelekről beható jelentést adjunk le, de azt mégsem akarjuk elmulasztani, hogy külön is ne szóljunk a gyulai konferenciáról, mellyel az ottani gyülekezet fennállásának 25 éves jubileumi ünnepe is egybe lett kapcsolva. Özszejöveleinket — melyeken néhány száz testvér és idegen vett részt — ugyanabban a teremben tartottuk meg, ahol 25 év előtt Huenergardt atyafi tartotta első nyilvános előadását. Megható volt, midőn Michnay atyafi hatásos szombatdeléletői prédikációja után az öreg testvérek felálltak és buzdítottak bennünket az igazságban való kitarásra. Jeszenszky atyafi lendü-

letes és beható beszámolója volt a szombat delután eseménye. A gyülekezet tagjainak száma jelenleg túlhaladja a 100-at.

Szerk.

Ünnepélyek.

Baross utcai gyülekezet két A. H. M. misszióünnepélyt rendezett az 1935 évi cél túlhaladása érdekében. Az ünnepély sikere imáink meghallgatásának fényes bizonyossága volt. Látogatóink zsúfoltan megtöltötték termünket és a két alkalommal 34.— pengővel segítettek bennünket közelebb a célhoz. Ifjúsági egyesületünk vezetője, az énekkar, valamint az egylet tagjai a legnagyobb készséggel vettek részt a gazdag műsor áldásossá tételében, amit az Úr meg is áldott. Így bátorítva lettünk arra, hogy a jövőben még odaadóbban tervezzünk és dolgozzunk az Úrért. Gyülekezetünk és ifjúságunk e helyről is szeretettel köszönti a többi ifjúsági csoportokat és testvéreket. Kívánunk sok jó tapasztalatot az Úrért végzendő munkában.

Katona S.

Misszióest Hódmezővásárhelyen. Szeptember 28-án különleges ünnepélyre gyűltünk össze. Szívünk telve volt örömmel és azzal a vágygal, hogy Jézusunk utasítását betöltsük: „Elmenvén széles e világra...” Mivel szemé-

Fent: A gyulai gyülekezet 25 éves tagjai, Jeszenszky atyafival a jubiláló gyülekezet vénjével. Középen: A gyulai gyülekezet. Lent: A 25 éves jub. alkalmából megtartott kerületi konferencia résztvevői.

lyesen akadályozva vagyunk ebben, vágytunk imáinkkal és adományainkkal kijutni a babonában élő embertársainkhoz. Vendégeink ünnepélyünk alkalmával eggyé lettek vágyunkkal és a lelki áldások mellett anyagiakban is megáldott az Úr. Kicsiny gyülekezetünk 6.— P-t gyűjtött össze a külmisszióra. *Szabó J.-né*

Aratási hálaadó misszióünnepélyek voltak még a következő gyülekezetekben: Budapest „A” szeptember 29-én. Adakozás a külmisszió részére 23.— P. Orosházán szeptember 29-én, adakozás 6.42 P. Békés szeptember 29-én, adakozás 4.50 P. Gyulán szeptember 29-én, adakozás 5.67 P. Rákospalotán, Salgótarján, Hatvan és Jászberényben november hónapban tartottuk meg misszióünnepélyeinket. Minden helyen gyűjtöttünk adományokat a külmisszió részére. Ezen helyről is köszönetet mondunk a k. testvérek fáradozásaiért, hogy munkájukkal és adományukkal hozzájárultak a külmisszió segítéséhez. *M. Á.*

Ijúsági ünnepély Békésen. A békési gyülekezet életében is vannak szép és kellemes napok. Ilyen kellemes áldásos napok közé lehet sorozni a legutóbb megtartott ifjúsági ünnepélyünket is, melyet Urunk dicsőítésére rendeztünk. Felettébb megáldott bennünket az Úr, mint ahogy hittük. Habár prédikátor nem lehetett jelen, munkánkban segítségünkre volt a két itt dolgozó könyvevangélista testvérünk. Szép sikerrel fejeztük be ünnepélyünket azon meggyőződéssel, hogy az Úr a jövőben is megfogja áldani igyekezetünket. *Sajgó M.*

Reggeli Dicséret 1936 évre.

A Reggeli Dicséretet egy adventista sem nélkülözheti. Nemcsak vezérfonál a reggeli istentiszteletekhez, hanem sok fontos tudnivaló is van benne. Ára —.60 P fekete textilbörkötésben. Rendeld meg a traktátégysület útján.

Keresztség.

Az Úr kegyelméből igen áldásos keresztségi ünnepélyünk volt Apostagon. A munka azon a vidéken egész kezdetleges és így nagyon hálásak vagyunk az Úrnak azon három lélekért, akikkel az Úr megajándékozott bennünket. Csak rövid ideig dolgozhattam ott, de mindenütt komoly és igazságszerető lelkekre találtam. Hiszem, ha az új testvérek hűségesen kifognak tartani, munkájuk által másokat is fognak Isten népéhez vezetni. *Marinka E.*

Halálozás.

Bosnyák Eszter testvérnő hosszas betegség után elhunyt. Benne lelkes és munkás tagját veszítette el közösségünk. Élete utolsó napjaiban is példás keresztényi lelkületben készült Megváltója elé. Reggeli dicséretében a következőt találtuk feljegyezve; „A halál angyala a bűnbánóra nézve Isten békehermondoja, aki az elvesztett gyermeket visszavezeti az Atyához. A megátalkodottra nézve ajtónálló, az örök ítélet trónjánál. Aki itt tőle telhetőleg kötelességét teljesíti és bűneit őszinte és hívő szívvel Isten kegyelmére bizza, az nyugodt szívvel hűnyhatja le szemét, mert Isten a szeretet és kegyelem.” Ezzel a lelkülettel várni az Úr megjelenését legyen mindegyikünk hő vágya. A k. testvérnő temetése okt. 9-én volt, hol az egybegyűlt gyászoló gyülekezetnek, alulírott szolgált az Igével. A viszontlátás reményében búcsúztunk el tőle. *Bajor L.*

Tragikus körülmények között hunyt el okt. 6-án este Zeiner Alajosné testvérnőnk. Hosszú ideig szolgálta hűséggel az Urat és sok válságos órában mutatta meg hűségét iránta. Utolsó idejében sok megpróbáltatás és nehézség között vitt át vándorútja. Beteljesedett rajta Ésaías szava, hogy megnyugosznak azok, kik egyenes úton járnak.

A halottas háznál és a sírnál Katona atyafi és alulírott szolgáltak az Igével az egybegyűlteknek.

Abban a reményben adtuk át a testet a földnek, hogy a föltámadáskor a hűségesek között viszontlátjuk őt. Temetése október hó 11-én délután volt. *Bajor L.*

Augusztus hó 14-én az Úrban elaludt Dicső Károly testvérünk 62 éves korában Nagykalóban. Atyánkfia a nyiregyházi gyülekezetnek volt hűséges tagja. A édesanya és két leánya közül a fegfiatalabb, édesatyja legnagyobb öröme még életében kötött szövetséget az Úrral. Hisszük azonban, hogy a jó mag, melyet Dicső testvérünk elhintett, ki fog kelni a család többi tagjai között is. Alulírottnak alkalma volt több száz főből álló hallgatóság előtt bizonyosságot tenni ama boldog reménységről, melynek részese volt elhunyt testvérünk is. A sírnál Biró testvérünk — a nyiregyházi gyülekezet vénje — szólott a gyászolókhöz.

Debreczeni S.

SZOMBATISKOLA

1936 JANUÁR 4-TŐL MÁRCIUS 28-IG.

1936 január 4.

Felhívás a szombatiskolákhoz!

H. H. Cobban, a Generálkonferencia segédpénztárosa.

Az 1935 év első évnegyedében azt kívánjuk szemléltetni, hogy milyen szükségletek mutatkoznak Kóréában az orvosi mű számára és ezzel szemben milyen alkalmak kínálkoznak ottan. Ha szobatról-szobatra hallunk erről, világos lesz előttünk, hogy a szükségletek nagyok és az alkalmak határtalanok. Mi, akik olyan országban lakunk, ahol a modern orvosi tudományok ismeretesek, fogalmat sem tudunk magunknak alkotni arról a nyomorúságról, ahol híján vannak az emberek még a legelemibb egészségügyi ismereteknek is. Ha megbetegszünk, könnyen vehetjük igénybe az orvos vagy a kórház segítségét, a misszióterületek lakói azonban rendszerint teljesen el vannak vágva minden orvosi segélytől.

Kórea nagy szükségleteinek enyhítése érdekében kérjük a szombatiskolákat, hogy ezen negyedév utolsó szombatján 75.000 dollárt (kb. 375.000 pengő) hozzanak fel. Kóreai testvéreink vágyakozva remélik, hogy felhasználjuk ezen alkalmat és valami különlegeset fogunk tenni területük érdekében. Az orvosi mű épp úgy barátokat szerez Kóréában, mint a világ bármely más pontján. Előkészíti az utat az evangélium hirdetésére. Kórea gyümölcsöző terület volt üzenetünk számára és ha adományaink által gyarapíthatjuk az orvosi segédeszközöket, igen nagy segítségére lesz a misszionáriusoknak, a lélekmentés munkájában. Ezért hát már a negyedév elején határozzuk el magunkat arra, hogy a 13-ik szombaton gazdagon fogunk adakozni.

1936 január 11.

Gyere hozzánk... segíts nekünk.

F. Griggs, a távol keleti osztály elöljárója.

A távol keleti osztály nagyon boldog, mert a konferencia elhatározta, hogy az 1936. évi első negyed 13-ik szombatjának adományait ez az osztály fogja kapni.

A koreánusok nagyszerűen haladnak és az utolsó 25 év folyamán majdnem valamennyi területen jelentékeny előmenetelt tanúsítottak. Ez azután az egészségügyi ápolás nagy kérdését is előtérbe helyezte. A japán kormány ennek a kérdésnek a legnagyobb figyelmet tulajdonítja és Kórea minden nagyobb központjában kórházakat létesített.

Mindez lehetővé teszi az üzenet „jobbkarjának” hogy az Evangélium igazságainak leghatásosabb módon nyíthassa kapuit.

Ezelőtt 25 évvel Dr. Rileh Nusen tv. megkezdte Sunan községben az orvosi munkát. Ez kb. 200 mértföldnyire fekszik északra, magától a fővárostól Söültől. Ezt a munkát tovább folytatták és még ma is virágzik. Nagyszerűen berendezett kórház 25 ágygal, az Ünió missziós iskolája, Soza mellett van elhelyezve, ez a legnagyobb keleti iskolánk. A japán császári család a 3 éves trónörökös tiszteletére nagy összeget adományozott, amely összeget a birodalom beteg gyermekeinek ápolására kell fordítani. Bizonyos kórházakat megbíztak, hogy ezeket az összegeket átvegyék és kezeljék. Sunam-kórházunk egyike azon a négy nyugati kórháznak, amelyek ebben a kegyben részesültek. Nagyon köszönjük ezt az elismerést, különös tekintettel arra, hogy kórházunk faluban fekszik és sokkal nagyobb és központibb fekvésű intézetek is számbajöhetnek volna.

1936 január 18.

A reggeli nyugalom országa.

I. E. Thompson

Kórea kb. olyan nagy mint Minnesota állam, 20 millió lakósu népességet táplál, amelyből 1 1/2 millió japán. Utóbbiak bírják a megművelhető ország kb. felerészét, ami összes terület 20%-át teszi ki.

Az a tény, hogy a koreánusok szorgalmas és bölcs emberek, abból is igazolva látszik, hogy földjük termékenységet 4000 éven keresztül megóvták, felesleges rizst exportálhatnak, azután hogy ezt a sokmillió népet is ellátták.

Meglátogattam Pheng-Jangban elég nagy községünket, ez Kóreának második legnagyobb városa; 150.000 lakósa van, Sunantól nem messze és ott láttam egy király 3000 éves sírboltját. Pheng-Jangban van egy kút, amelyet ennek a királynak a tiszteletére ástak, aki kb. 1120-ban Krisztus előtt uralkodott, még mielőtt Dávid Jeruzsálem trónját elfoglalta.

E területen végzett munkánk nagyszerű eredményt hozott, ma már azt is állíthatjuk, hogy kitűnő szervezési munkát végeztünk. A missziós szövetség kétévenkénti konferenciáján Söulban száz vagy még több munkás volt jelen. 3200 gyülekezeti tagot és 9000 iskolatagot képviseltek. A gyűléseket egy nagy és vonzó kőépületben tartjuk, amely minden szombaton megtelik. Az utcán végig látható a mi nagyszerű épületünk, ahol a külföldi munkások laknak és ahol tetszetős kiadóházunk van. Egy írás, a Kóreánikus „Idők Jele” 28.000 példányban jelenik meg. Magasabb színvonalú, mint bármely más vallású, vagy világi kóreánikus folyóirat. Nem messze ettől, egy dombon készül a szana-

tóriun. Ha ezen munka be lesz fejezve, igen befolyásos emléke lesz a mi erőteljes és egyre növekvő munkánknak, amelyet ebben az országban végeztünk. A 13. szombat feleslege, amelyet ebben a negyedben adományozunk, a műelőrehaladását fogja elősegíteni. Már most el kellene készítenünk a terveket, egy minél nagyobb adomány számára.

1936 január 25.

Távol keleti osztály szükséglete orvosokban.

Dr. Hall A. H.

Manapság az egész világ betegséggel és szenvedéssel van tele. Az orvosi segítség hiánya főleg Japánban, Kóréában, a Filippi szigeteken, a Maláj államokban és Indó-Kínában észlelhető. Aki ezeket a helyeket látogatja, annak nem szükséges orvosi tudás ahhoz, hogy megállapítsa, milyen keserves munka a beteg ápolása és az egészségeseknek a betegségtől való megóvása.

Szemgyulladásokat nem kezelnek, éveken át tartanak, addig, amíg az illető meg nem vaku. A malária ezeket annyira legyengít, hogy sárgaságot kapnak, ami a halálukat okozza. Giliszták, más bélbetegségek igen gyakoriak, a helytelen táplálkozás igen sok gyomor bajnak az alapja, de okoz egyéb károkat is az egészségben. Gyerekápoláshoz nem értenek. A csecsemők halandósága igen nagy, akik életben maradnak, lassan nőnek, fogaik rosszul nőnek és torz kis lábaik vannak. Skorbut és beriberi minden faluban található. Torzító bőrbetegségek fájdalmat okoznak, a betegek fület ort, ujjakat és lábujjakat vesztenek általuk.

Jön az orvos és megteszi, amit tud, hogy ezt a rettenetes áradatát a betegségeknek, ha nem is megszüntesse, de csökkentse a bajokat. Jönnek a könyvküldöncök, hozzák azoknak a táplálékot, akik olvasni óhajtanak, hozzák az írásokat, amelyek a táplálkozásról, a baktériumokról, a vele kapcsolatos veszélyekről és a legyekről világosítják fel őket. Utazó ápolónők előadásokat tartanak a községekben, segítik a őket ebben.

Segítsen az Úr bennünket valamennyiünket, hogy láthassuk, hogyan dolgozik egy fehérbe öltözött ápolónő, hogyan fárad egy nagy faluban egy-egy beteggel és akkor megfogjuk érteni, hogy egy aránylag csekély összeg Isten segítségével milyen nagyszerű célt szolgálhat.

1936 február 1.

Az orvosi missziómunka befolyása.

Eduard J. Urquart, a nyugati misszió igazgatója.

Néhány régebbi hallgatóm emlékszik talán még azokra a nagyszerű jelentésekre, amelyeket Dr. Russel körülbelül 20 évvel ezelőtt küldött, amikor Sumanban, Kóréában állomásozott. Művét egy kis benszülött házban kezdte, amely nem volt több egy viskónál. Százával, ezrével özönlött a nép hozzá. Benszülött orvos európai műveltséggel ritkaság számba ment ak-

kor és egy a modern orvosi tudományban jártas embert messze földről felkeresték.

A kis kórházi klinika, amelyben Russel dr. működött, még ma is üzemben van. Az évek során nőtt is valamennyire. Ennek az intézetnek a befolyása egyre jobban tért hódít. Messze földről jönnek az emberek, hogy testi bajaikra gyógyulást találjanak és a legtöbben többet találnak, mint amennyit keresnek, reményt és hitet nyernek.

Az orvosi munka és a missziós munka szorosan összefügg. Jézus adta ennek példáját. Az általa követett metódus még ma is hatásos. Tekintettel arra, hogy én vagyok a nyugati missziós nővérek igazgatója, amelynek körzetébe tartozik a Sunan-kórházi klinika, tudom, hogy milyen hatalmas segítséget jelent ez az intézet.

Számos asszony, akik ezeket a gyülekezeteket látogatták, közölték velem, hogy azok az egészségügyi előadások a legérdekesebbek és leghasznosabbak voltak valamennyi közül. További bizonyítéka ez az orvosi missziós munka fontosságának.

1936 február 8.

Gyógyintézet és ápolói iskola missziós nővérek számára.

W. E. Ellis.

Az emberiség sok oknál fogva kiszolgáltatta magát halálhozó betegségeknek, számos betegséget maga is okozott, amely betegségek még napjainkban is fennmaradtak. Rossz étvágy, zülött erkölcs, rossz szokások állandóan káros hatással voltak az emberiségre és magas vámot követeltek. Igen szomorú dolog, hogy az emberek többsége a szerencsétlenségnek okát a sorsban keresi, ahelyett, hogy azt a vak utast keresné, amely személyes tulajdonságok formájában befészkelte magát nálam.

1934 őszén határozott lépéseket tettünk a célból, hogy egy szanatórium építkezését megkezdjük, ami tekintélyt kölcsönöz a műnek. Erdős hegyalján vettek egy telket, nem messze, alig egy mérföldnyire az Unió missziós birtokától. Lekötötték az építkezésre vonatkozó szerződéseket és megkezdtek az ársási munkálatokat, az alap megteremtésére. Munkába vették a kert megművelését is és most, amikor itt a tavasz, és a munka nyomai észlelhetők, felébred bennünk a hit, hogy az Úr ebben a műben nagy jószágát nyilvánítja nekünk, annak demonstrálására, amikor arról a városról beszélt, amely hegyen fekszik.

Kedély és a test függenek egymástól. A nyugodt békés falusias környezetnek ki kell egészítenie azt a nagy gyógyító tervet akkor, hogy ha kielégítő eredményt várunk.

1936 február 15.

A Söulban levő szanatórium és kórház.

Dr. Rue György.

Majdnem az egész világon nagyrabecsülik és nagy tiszteletben részesítik az orvosi intézmé-

Déli missziós nővérek kerestetnek orvosi célokra.

Pudwell J. W., a déli misszió igazgatója.

nyek működésünket, amelyet hű tagjaink gazdag adományaiból teljesíthettünk. Úgy hallik, hogy a kóreanusok is szanatóriumot nyerne országuk fővárosában, ahol kezeltethetik magukat és ahol megtanulják a helyes életmód alapelveit.

Az elmúlt négy esztendőben egy kis klinika létesült Söulban, Kórea fővárossában, ebben a nagy városban, ahol aránylag nehéz hatást elérni, ha a kórház nem elég nagyméretű, nem tudjuk az embereket odavonzani a mi művünk mégis nagyszerűen hatott. Kicsiben kezdtük, néhány paciensevel. Napról-napra nőtt a mű, ma már reggeltől késő estig foglalkoztatva vagyunk s az utolsó hetekben a betegágyakat a kezelési termekben és az orvos várószobájában kellett elhelyeznünk. Volt olyan beteg is, akit néhány napra egy ápolónő szobájában helyeztünk el.

Amíg ezt írom, csak halad előre a mű. Nincs elég pénzünk, hogy befejezzük. Nem tudjuk, hogy mit tegyünk, csak az Urat kérjük segítségül és még szorgalmasabban dolgozunk. Nem akartok a 13. szombaton egy nagyobb adománnyal segítségünkre lenni?

1936 február 22.

Az orvosi munka barátokat szerez nekünk.

Chae T. H., a központi misszió igazgatója.

Bizottságunk eleget tett a követelményeknek és elhatározta, hogy Söulban, Kórea fővárosában orvosi intézetet létesít. Az 1931. év folyamán felkérték Rue dr-t, jöjjön Söulba s kezdje meg az orvosi munkát.

Csaknem négy esztendő telt el azóta, amióta a munkát megkezdte. Kicsi az eredmény, mégis örülünk neki. A munkát egy kis bérelt épületben végeztük és az Úr segítségével messze szállt a híre. Jobban bíznak bennünk az emberek, mint a nagyobb intézményekben. Számos befolyásos ember nálunk kezelteti magát és míg nálunk vannak, jó benyomást nyernek a munkánkról, telve vannak dicséretünkkel és tovább adják azt.

A betegek testi és lelki áldásokban részesülnek. Azoknak száma, akik a missziókat ennek a munkának segítségével megszeretik, egyre nő, és egy munkást bíztak meg azzal, hogy foglalkozzon velük.

Érdekes tapasztalatot tettünk. Vidéki aszszony jött a kórházba. Nem tartozott a hívőköz, de a kórházban elhatározta, hogy keresztény lesz. Majdnem minden szombaton a gyülekezetben található. 10 mérföldnyire lakik, messze tőlünk. Ha lehet omnibusszal jön, de ha nem akad hely számára, a 10 mérföldes utat gyalog teszi meg. Orvosi munkánk tette őt hithű kereszténnyé.

Hiszük, hogy gondoltok ránk szükségünkben és gazdag adományt hoztok a kórei orvosi mű számára.

Sok tudatlanságra és babonára bukkanunk a népnél. Missziós utamon egy falut látogattam meg, ahol néhány testvérünk van, és amíg ott voltam, meglátogattam a falu néhány lakosát. Egy szegény farmerhez is elvitt az utam, akinek legnagyobb gazdagsága látszólag egy malac volt, de a disznó beteg volt, tele volt tetűvel. Mikor meglátogattam, azzal volt elfoglalva, hogy egyenként szedte ki az állatból a tetűket.

Meghívott szerény hajlékába. Egy kb. 15 éves fiú feküdt ott a földön. Sárgasága volt, mellette egy tál víz, amelyben halak voltak. Előbb arra gondoltam, hogy ezek a fiúcska szórakoztatására lettek odatéve. Az apa azonban hamar megmagyarázta, hogy gyógyító hatásuk miatt tette őket fia közelébe. Amikor érdeklődtem, hogy mennyiben tudnak a halak a beteggen segíteni, azt mondotta, ha kb. fél óráig nézi őket, ez segítségére van. Az apa azt mondta, hogy a halaknak erejük van, a beteg testéből ki vonják a sárga anyagot, hiszen attól lett a víz is sárga.

Másnap megismételtem látogatásomat s az apa felhívta figyelmemet a halakra a vízben, mondván: nem látja, hogy a halak a vízben színt cseréltek? Az én fantáziám nem volt olyan nagy, mint az övé, nem észleltem semmi változást. Azután megkérdeztem, hogy minden nap változtatja-e a vizet. Nemmel válaszolt. Ha minden nap változtatta volna, nem mondhatta volna, hogy a fiának a kezeléséből előnye származott vagy nem. Nehéz volt meggyőzni, hogy a víz mindig sárgább lesz, minél tovább áll. Azt is mondta továbbá az ember, nincs pénze orvoshoz folyamodni.

Pénzre van szükségünk, hogy ezeknek a szegény embereknek segítségükre lehessünk, hogy adhassuk nekik a legszükségesebbet. Akartok-e a 13. szombaton segítségünkre lenni?

1936 március 7.

A régimódi kórei orvos.

Wangerin Theodora

Kóreában még mindig számtalan régimódi orvosra akadunk a kínai iskolában. Pedig nagyra becsülik őket. Ezeknek a régimódi praktikánsoknak orvosi könyveit néhány ezerévvvel ezelőtt írták és közel 300 év óta nem jelent meg újabb kiadása ezeknek a könyveknek. Ezek az ósdi orvosi könyvek terjedelmes recepteket tartalmaznak, számos drogériai, növény, ásvány és állatvilágból merített termékre van szükség ezek elkészítésénél. Vannak receptek, amelyek ágról-ágra szállnak. Az alkalmazott gyógyszerek legnagyobbbrésze azokra a gyógyfüves orvosokra emlékeztet, akik előttünk ismeretesek, de sok receptben kígyó, bogár, szárított patkány, ezerlábú, szarvasbogár stb. is van. Az átlag-kóreanus szívesen veszi a gyógyszert. A nép java még

32
ma is azt hiszi, hogy a kóreánus belsejének jobban használnak ezek a szerek, mint a nyugati gyógyszerek.

Ahol Krisztus evangéliumát hirdetik, világosságot teremtenek a sötétségbe, lelket a testbe. A keresztnység csodás haladásokat tett Kóreában és hatalmas befolyást gyakorolt az emberekre. Talán nagyobb mértékben mint egy másik missziós területen. Az evangélium sokezer embernek világosságot, egészséget, boldogságot, hozott, sajnos azonban még ma is nagy a tömege azoknak, akik tudatlanságban, babonában és pogány sötétségben tengetik hitvány életüket.

A missziós területek központjában sok történt a sötétség eloszlatására, de kint a falvakban sokan nem tudnak még a modern misszionárius orvosok művéről. Szinte hihetetlen, hogy milyen keveset tudnak a nyugati orvosi munkáról, milyen keveset tudnak az egészség ápolásáról, a tisztaságról. Hiszen ahol tisztátalanság uralkodik, fejlődnek a betegségek, és ezek megölik a gyengét, erőset egyaránt. Igen nagy a gyerekhalandóság. 45% már az első évben hal meg és az elsőtől a tizedik esztendőig a gyermekhalandóság nyolcszorosan túlhaladja az amerikaiat. Hihetetlen pusztítása van itt a ragályos betegségeknek, kanyarónak, vörhenynek, diftériának. Tömegesen pusztítja a kóreánus gyermekeket.

Az elmúlt esztendőben az orvosi missziós munka megnyitotta az ajtót a szívekhez és nem egy hú lélek találta meg az utat, hogy az Urat lássa, amikor a felhőkben megjelenik, hogy népében gyönyörködjék.

Ha ezen a 13. szombaton a kóreai orvosi munka számára adtok, gondolatok a misszionáriusokra. Emlékezzetek az imáitokban az ő munkájukról. Imádkozzatok, hogy az Isten világítsa meg szellemével a kóreai munkát, hogy azt hamarosan és eredménnyel fejezhessük be. Hiszen úgy szeretnénk befejezni. Valamennyien vágyunk haza.

1936 március 14.

Szegény kicsi páriák, akiket senki sem kíván.

Elise Oberg

A szegény kis pária, akit senki sem kívánt, már gyermekkorában anyósa házába került.

Kóreában a család az, amelyhez alkalmazkodni kell, mert a kis mennyasszonyt az ura szüleihez viszik és szegényebb embereknél valamennyi családtag cselédje lesz belőle. Azt várják, hogy csak akkor beszéljen, ha kérdezik, megjegyzést vagy javaslatot nem szabad tennie. Az anyós az, aki erős kézzel és vasököllel kormányozza a családot. A fiatal asszony nem volt itt kívánatos, nem teljesítette a tiszteletreméltó kóreánus asszony főhivatását, nem lett anya. Ha csak egy gyermeke lett volna, amelyik életben maradt, szívesen látnák, de így nem tudom kinek a gyermeke? Elhagyták az Istenek. Halottan jöttek gyermekei a világra és néha olyan kétségbeesés szállta meg, hogy önmagához fo-

lyamadott, azt kérdezte önmagától, nem volna-e jobb mindennek végeztakítani és egy sötét éjjelen a faluk útját választani öngyilkossága színhelyéül, aminthogy olyan sok szerencsétlen követte már példáját. Mostani élete szomorúbb, mint a halál és ő boldog lenne, mindent megtenne, hogy gyermeke legyen, hogy a házban méltó helyet foglaljon el és talán az ura is jobban szeretné ha fia lenne.

Igen, az anya és fia róla beszéltek és másnap a misszió kórházába vitték. Az orvos nagyszerű segítsége egy egészséges fiúgyermekhez segítette. Hogy fáradozott másnap az anyósa, mindent elkövetett, hogy kényelmessé tegye a fekvést. Sohasem volt ennek a szegény szerencsétlen üldözöttnek annyi figyelmességben része, mint ott a kórházban. Most 4 hónapos a kis József, nagyszerű, vidám kis fiú és anyjának keserves, gondterhes életét örömbé és boldogságba változtatta.

1936 március 21.

Missziós kórházainkban uralkodó szellem.

J. L. Mc Elhan.

Valójában érdekes, ha megfigyeljük, milyen munkát végeztek az orvosi-munkások. Ugyiszólván valamennyi, az életben előforduló betegség előfordul ezekben a gyógyintézetekben. A nap folyamán váratlan és különleges dolgok történhetnek. Látjuk, hogy gazdag képzett emberek, kereskedők és munkások, lerongyolt koldusok egyformán keresnek gyógyulást ezekben a gyógyintézetekben és mindenkit egyforma gondossággal kezelnek.

Egy pillantást vetettünk a missziós kórházra és megállapítjuk, hogy egy szegény vak ember, miszionárius orvos segítségével visszanyerte szemvilágát. Nem tudott érte fizetni, de hogy a halálját kifejezze, összeszaladgálta a szomszédságot, 6-8 vakot szedett össze és azokat is a kórházba hozta. Azon reményének adott kifejezést, hogy ezek is visszanyerik szemük világát.

Az emberi szenvedések és fájdalmak enyhítése magasztos feladat az orvosi-missionáriusnak. Kalganban a kórházakban egy márványoszlopot látunk, amelyet a helybeli lakosság emelt az orvosok tiszteletére, akik életük árán is megmentették az ő életüket. Senkinek nagyobb köszönet nem jár, mint annak, aki életét áldozza barátaiért.

Missziós kórházainkban missziós szellem uralkodik. A szolgálat és a gyógyulás szelleme. Ez a nagy orvos szelleme, aki nem azért jött, hogy szolgálják, hanem hogy szolgáljon.

1936 március 28.

Az eddig felolvasottak rövid összefoglalása.

ADVENTHIRNÖK a magyarországi H. N. Adventisták negyedévenként megjelenő gyülekezeti közlönye.

Szerkeszti: Gyarmati Béla

Kiadásért felelős: Murányi Árpád

Egyes szám ára 24 fillér.

Advent nyomda Budapest.